

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΣΦΑΓΕΣ ΤΟΥ ΑΡΑΜΠΗ

Τά αίματηρά γεγονότα του 1882. Οι Έλληνες της Αλεξανδρείας και ο φανατισμός των Ιθαγενών. Ο διπλωμάτης και ποιητής Κλέων Ραγκαβής τραυματίζεται με ρόπαλο. Σκηνές φρίκης. Όπου οι Έλληνες μάχονται με τον Γεν. Πρόξενον επί κεφαλής. Ο Άγγλικος στόλος βρμβαρδίζει την Αλεξάνδρεια. Σύλληψις και καταδίχη εις θάνατον του Αραμπή Πασσά.

Όσοι βρέθηκαν στην Αλεξάνδρεια κατά το Μάη του 1882 θα θυμούνται σε όλη τους τη ζωή τις φοβερές μέρες που πέρασαν και τον κίνδυνο που διέτρεξαν εξ αιτίας του άγριου θρησκευτικού και εθνικού φανατισμού των Ιθαγενών. Στην ιστορία της Αιγύπτου τα αίματηρά εκείνα γεγονότα εινε γνωστά με το όνομα «σφαγές του Αραμπή», σφαγές χιλιάδων Εύρωπαίων, πρό πάντων Άγγλων, και Έλλήνων που έφρουρηγήθηκαν συστηματικά και υπό δραματικές περιστάσεις. Άρχει να ημειωθεί ότι πολλοί αυτοκτονούσαν για να μη πέσουν στα χέρια του φανατισμένου όχλου κι άλλοι έτρελλαίνοντο από το φόβο τους.

Ο περιβόητος Αραμπής ήταν αξιωματικός του Αιγυπτιακού στρατού, γινός Άραβος φελλάχου. Προικισμένος με εξαιρετική τόλμη και εύφρεια, καθώς ώστε με μόνη την προσωπική του ικανότητα ν' άνεβη σε άνωτερα αξιώματα. Με τη θερμή του ευγλωττία εκέδρησε τη λατρεία του λαού ό οποίος δεχόταν μ' ένθουσιασμό τό πρόγραμμά του.

Ο Αραμπής γίνρκε έτσι άρχηγός εθνικόφρονος κόμματος, που ζητούσε ν' άποκαρύνρ από τη διοίκησι και τό στρατό κάθε ξένου. Επί Κεδίβη Τερήκ Πασσά ή δύναμις και ή έπιρροή του Αραμπή έγενε άκραιφώνησι. Ο Αραμπής, ως Υπουργός των Στρατιωτικών, καθήγησε με πραξικοπημα τον Άγγλοαλλικό έλεγχο, ήρθε σε τέλεια ρήξι με τό νόμιμο ηγεμόνα της Αιγύπτου, έπηρε σε χέρια του όλη την έξουσία, άχώρησε τά φρουρία της Αλεξανδρείας και τέλος έλαβε εμπόλεμη στάσι άπέναντι του Άγγλοαλλικού Στόλου που ήτανε παραταγμένος στο λιμάνι υπό τον Ναύαρχο Σέυιαρ. Στις 30 Μαΐου 1882, ήμερα Κυριακή τό κακό έξίστασε, πρώτα στην πρωτεύουσα κι έπειτα στις έπαρχίες.

Από πολλές μέρες συνεχροτούντο μυστικές συσκέψεις μέσα στα τζαμιά που βαστούσαν πέρ' από τά μεσάνυχτα. Ο πλούσιος φανατικός Μουσαΐ Έλ - Ακάτ, φίλος του Αραμπή έμοίραζε εξερεθιστρικές προκηρύξεις στις συνοικίες, όπλα και πρό πάντων ρόπαλα.

Ο άνθρασμός ήταν φανερός. Στις 2 μ. μ. οι Ιθαγενείς επροκάλεσαν καυγά μ' ένα Μαλτέζο σ' ένα συνοικιακό καφενέτο και τον έσοτώσαν. Γύρω από τό πτώμα του έμαζεύτηκαν πολλοί ροπαλοφόροι με άγριες κραυγές. Γρήγορα έσυνάχτηκαν άλλοι και άλλοι και άρχισαν να καθροφύζουν κατά τις εθροπαϊκές συνοικίες άλαλαχόντες «-Χτυπάτε τά σκυλιά!» Τά ρόπαλα έπεφταν σωρηδόν στις πόρτες και στα παράθυρα των κατοστημάτων. Τά άγρια μπουλούκια έμπαιναν μέσα, έσπαζαν τά κεφάλια των Εύρωπαίων και έφρουαν φροτωμένον λάφυρα. Στην όδο Καλογραϊών τά πτώματα σχηματίσαν σωρό. Πολλοί όμως Εύρωπαίοι έπούλησαν άκρι ή ή ζωή τους. Διακόσιοι Έλληνες, άχωρωμένοι στην Πλατεία των Άχρών, απέκρουαν την έπίθεσι με πρωό όμαδόν.

Στις 3 1/2 μ. η ταρχές έγενεκυθήσαν, με την προστασία των άστυνομικών όφγάνων. Από παντού άκούγονταν σπαραχικές φωνές γυναικών που τραβούσαν έξαλλες τά μαλλιά τους. Ένόμιζε κανείς ότι γίνονταν μεγάλη μάχη εκ του συσταδόν. Η εύθυμώτερη και ειρηνικώτερη πόλις της Αιγύπτου φαινότανε σάν παραδομένη στη φρίκη του πολέμου. Παντού αίματα, παντού πτώματα, παντού φρικώδης άλαλαγμός. Οι άραπάδες πάλλοντες τους φοβερούς κεφαλοθραύστες τους, χτυπούσαν άλύπητα, φρενιασμένα! Ένώ τά όργια αυτά συνέβαιναν στην όδο των Καλογραϊών και τάς παρόδους τις, στην όδο των Φράντων άρχιζε άλλη σφαγή, μπροστά στα ήματα των Ιθαγενών άστυνό, και χωροφυλάκων. Στο δρόμο αυτό ήταν ή Διεύθυνσις της Άστυνομίας. Μερικοί Εύρωπαίοι κατέφευγαν σ' αυτή έλπίζοντας να σωθούν. Διαταγή όμως του Διευθυντού οι άστυφύλακες έπαιναν τους Εύρωπαίους τους έκλειναν σε μιά γειτονική μάντρα και τους έκοβαν τό λαμό!

Στις 5 μ. μ. το Πρόξενετο της Ελλάδος δέχτηκε την έφοδο του μαινομένου όχλου, ό οποίος όμως άναγκάστηκε να υποχωρήση, γιατί ό Τουρκάλβανός καθάρσης Όμέρ Άγάς φανερώθηκε στην πόρτα με τό ρεβόλβερ στο χέρι και τούς έτρηψε σε φυγή.

Από την άρχή της σφαγής όλοι οι έν Αλεξανδρεία πρόξενος έτρέφαν στον τόπο της καταστροφής, για να προστατευθουν τους ύπηκοους των άλλ' ούτε αυτοίς έσβαβόθησαν οι άραπάδες. Ο πρόξενος της Άγγλίας Κοϋρνε πέφτει με σπασμένο κεφάλι μπροστά στον άστυνομικό σταθμό Λάμπανο. Παρακάτω ό της Ιταλίας κόμης Ροζαρότσι τραυματίζεται με λιθάρι. Πιό πέρα χωροφύλακες χτυπούν με τους ύποκλιμένους των ύποπρόξενο της Ελλάδος Νιζ. Σκωτίδη. Απέφυγε δε δέντερη έπίθεσι των ροπαλών που έπεφταν όμαδόν επάνω στ' άμάξι του, χάρις στο περιστροφον του Καβάσι του, στη μεσοάβρησι ενός άνδρου ένλληνος και

στην προστασία ενός φίλου του Αιγυπτίου αξιωματικού. Ένώ ό διπλωματικός πρόκτωρ της Ελλάδος Κλέων Ραγκαβής έπήγαν με τό άμάξι στο Διοικητήριο στην όδο Φράγκων τον έπειρικώλασε τό μανιασμένο πλήθος και έπέτεθη έναντίον του με τά ρόπαλα. Και άλλοι μόν χτυπούσαν άλύπητα τό γραμματέα Μιχαλεπή άλλοι τον άρχικλητήρα, άντρα πελώριο και γενναίο, άλλοι τον άμαξά, τον όποιο άπετελεύσαν άν και ήταν Ιθαγενής. Ο καθάρσις βλέποντας τον κίνδυνο έβγαλε πιστόλι αλλά μ' ένα κτύπημα που έλαβε στο χέρι τό όπλο του έπεσε. Τότε έπήδησε από τό άμάξι και έβγαλε τό μαχαίρι του με τό όποιον άμυνόμενος κατόρθωσε ν' άπομακρύνρ τους ροπαλοφόρους και να δώση καιρό στο Ραγκαβή να μπη σ' ένα γειτονικό σπίτι. Ο Μιχαλεπής, τρώπωσε έπίσης σ' ένα πλανόδιο σπιτάκι και άγότρω μετεφέρθη στο Έλληνικό νοσοκομείο σοβαρά τραυματισμένος στο μάτι από λόγχη. Ο Ραγκαβής ήταν πληγωμένος στο χέρι στ' αΐτι και στον ώμο.

Κατά τάς 6 μ. μ. κατέφτασαν στην πόλι μπουλούκια Μπεντουίνων, φανατισμένων χωρικών, με τεράστιες μαχαίρες. Μπροστά έπήγαν άν άλλοι κρονοντες τώπλανα. Από κείνη τη στιγμή ή πόλι έγενε σωστή Κόλιση. Οι Μπεντουίνιοι έσπαζαν τις πόρτες των Εύρωπαίων, έσφραν έξω τους ενοίκους και τους έσφαζαν. Άρκετοι όμως χριστιανοί έσώθησαν καταφυγόντες σε ύπογεια ή ύπερφα. Ένας Έλλ μ λόγιος και δημοσιογράφος ό Διευθυντής της έφημερίδος «Αλεξάνδρεια» Ιω. Κούρτελης (πατέρας της γνοτής ποιητρίας κ. Αιμιλίας Δάφνη) έσώθη ως εκ θαύματος με περιεργον τρόπο: Έφτασε στο σπίτι του τρέχοντας, όταν από τη γωνία του δρόμου άκούει άλαλαγμούς. Έρχόταν Μπεντουίνιοι. Σπρώχνει την έξώπορτα, μά ήταν κλειδωμένη από μέσα. Η γυναικία του Σμαράγδα τον είδε από τό πλανόδιό εμπροχικό κατάστημα στην ώρα της λεηλασίας. Οι σφραγι: περνοούν και χάνονται στο βάθος του δρόμου, δύο όμως, κορασμένοι ίσως, μένονν πίσω καλ... κάθονται επάνω ιτό κασσόνι να ξεκουραστούν! Η γυναικία του Κούρτελη τους βλέπει από τις γριλλίες κ' ή καρδιά της σφουροκοπά. «Αν ό άντρας της νομίση ότι πέρσε πιά ό κίνδυνος και βγή από τον κρυφώνα του; Εύτυχός ό Κούρτελης άκούει τις κουβέντες των δυό Μπεντουίνων και κρατούσε μ' αυτή την άνιπνοή του, ως που οι Μπεντουίνιοι πήγαν ν' άνταμώνουν τους συντρόφους τους. Η Σμαράγδα άνοιξε τότε την πόρτα και ό άντρας της τρώπωσε γρήγορα σπίτι του. Τό άντρογυνο έμεινε τρις μέρες κλειδωμένο μέσα στο ύπόγειο του σπιτιού...

Τέλος ήρθε τό βραδινό σοτάδι να σκεπασή τό θέατρο της φοβερής αυτής αίματοχυσίας. Όλη τη νύχτα ή Άστυνομία κατέγινε να πύνη τα πεζοδρόμια και να έξεσφραγίση τά πτώματα. Ο Αραμπής έβγαλε την άλλη μέρι προκηρύξει στο λαό να ήσυχασή, με τη δήλωσι ότι θα τιμωρηθούν «οι ύπαιτίοι των ταρχών...Εύρωπαίοι». Η κινική αυτή άναίδεια του εξερέθισε περισσότερο τους Άγγλους και ό Ναύαρχος Σέυιμου άπεράσισε να βομβαρδίση την Αλεξάνδρεια. Έμάζεψε όλους τους Εύρωπαίους σε πλοία και κατόπιν άνοιξε τις μπουκαπόρτες των κανονιών. Οκτώ θωρηκτά, μεταξύ των όποιων ό «Καμπτός», ό «Τολμηρός» ό «Μονάρχης» που ήταν ισαστοί πλωτοί πύργοι, άρχισαν στις 5 το πρωί, ήμερα Τρίτη, να χτυπούν με μπόμπες τά φρούρια της Αλεξανδρείας. Σε μιά από τις τεράστιες όβιδες οι Άγγλοι πυροβολητάι έχαν γραφεί με κωκλία την έξής φράσι: «Δώρο στον Αραμπή-«Καμπτός...»

Ο Σκωτίδης, αυτόπιης μάρτυς του βομβαρδισμού, δίνει την άκόλουθη ζωρη εικόνα:

«...Όταν τό σύνθημα του βομβαρδισμού εξέπεμφθη από την Ναυαρχίδα, έν τώ άμα τρομεροί και άλλεπάλληλοι βαρυόροντο βρονται άντήχησαν εις τό άχανές Λιβικόν πέλαγος. Ο όρίζων, ή Αλεξάνδρεια, τά φρούρια, τά θωρηκτά έκαλύφθησαν έντος νεφών καπνού. Μυριάδες πτηνών περιέδων και φοναζόντων άπειμακρόνοντο της ήστράς... Έντός 10 λεπτών πάντα τά θωρηκτά έκένωσαν τά πυροβόλα αυτών κατά των φρουριών. Έντίς έτέραν 10 λεπτών πάντα τά φρούρια εκένωσαν τά πυροβόλα αυτών κατά των θωρηκτών της Άγγλίας. Τά μόν παμμεγέθη βλήματα των Άγγλικών θωρηκτών έπέφραν δεινήν καταστροφήν εις τά φρούρια, κατέβησαν και συνέτριβον τεράστια πυροβόλα, άνέτρεπον τους ύποστάτας αυτών, άνετίναζαν εις τον άέρα πνιγνδαποθήκας, άνοιγαν βάραθρα και έθαπτον έντός αυτών άκρωτηριασμένους τους Αιγυπτίους. Τά δε βλήματα των φρουριών άνετίναζαν τό ύδωρ της θαλάσσης εις τον άέρα, έβυθίζοντο έναύτη, προσέκρουον εις τους όγκώδεις θύρακας των Άγγλικών πλοίων, άπεκρούοντο ύπ' αυτών ως έλαστικά σώματα και έξηφανίζοντο εις τό πέλαγος...»

Ο Αραμπής, για τον όποιον έχανοντο χιλιάδες δυστυχεις και άθωοι Αιγύπτιοι, μόλις άρχισε ό βομβαρδισμός, σκεκότανε,

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— 'Ο Κρούπ, ο περίφημος κατασκευαστής πυροβόλων, είχε στην υπηρεσία του...31.000 εργάτες!

— Στά περίχωρα της Βοστώνης κυκλοφορούν ημερησίως...225 σιδερόδρομοι, με διαφορετική φυσικά κατεύθυνση, ο καθένας!

— Τό κυκλοφορούν σε περισσότερα αντίτυπα βιβλίο δλου του κόμμου, εινε τό «Υμνολόγιο» τού 'Αμερικανού μουσικού κ. Σάγγυ. 'Εδημοσιεύθη τό 1882, εκυκλοφόρησε δε, τόν ίδιο χρόνο τής εκδόσεώς του, σέ...9.337.000 αντίτυπα!

— Στο Παρίσι, μέχρι πρό όλίγων ετών, υπήρχε ειδική 'Αγορά... Βατραχών! Τούς κουβαλούσαν, μέσα σέ τρυπημένους άκούους, ανά 100. Οί βάτραχοι τής «α' ποιότητας» έπωλούντο από 15—17 τάλληρα οί έκαστό. Τούς μεταχειρίζοντο δε οί κηπουροί γιά νά κατατρώγουν τά βλάβερτα γιά τά φυτό έντομα.

— Σ' ένα ξενοδοχείο τών ιματινών λουτρών τής Σατατόγας, τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, πού ήκμαζε πρό πενήντα ετών, ήγοράζοντο καθημερινώς—καθώς αναφέρει ένας χρονογράφος τής έποχής—τά έξής τρόφιμα: 3500 λίτρα κρηατός νοπού, 500 λίτρα κρηατός άκατιομένου, όρνιθες βαρούς 1500 λίτρων, 600 λίτρα ψάρια, 500 λίτρα βούτυρο, 100 λίτρα τσάι, 250 λίτρα καφε, 800 λίτρα ζάχαρης, 500 δωδεκάδες αυτών, 300 λίτρα γάλακτος, 70 λίτρα καϊμάκι, 10 φαρέλια πατάτες και 8 βαρέλια άλλων λαχανικών. Φαντάζεσθε τί τρομερή πλεονεξία θά είχε τό ξενοδοχείο αυτό!...

— Τό καλύτερο και πρακτικότερο άντιδοτό έναντιον παντός είδους δηλητηρίου, εινε...τό κοινό λάδι. 25 δράμιμα λαδιού άρκούν γιά νά προλάβουν τά ίσχυτελέματα όποιουδηδήποτε δηλητηρίου!

— 'Ο αριθμός τών άστρων πού μπορούμε νά παρατηρήσουμε σ' όλο τό στερέωμα με γυμνο μάτι, ύπολογίζεται σέ 6000. Με τήν βοήθεια όμως ενός κοινού τηλεσκοπίου, ο αριθμός αυτός δεκαπλασιάζεται, με τηλεσκόπιο δε τελευταίου συστήματος μπορούμε νά δούμε μέχρι... 25.000.000 άστρων! Κι' όμως ο τεράστιος αυτός αριθμός δέν εινε παρα ένα κόκκος άμμου μες στό έξανεσ τού σύμπαντος...

— Ουδέν τό καινόν υπό τόν ήλιον!

'Η απαγόρευσις τών οινοπνευματωδών ποτών στην 'Αμερική, δέν πρέπει νά θεωρηθή καί νάι νέον και πρωτότυπον. 'Ηδη, από τό 1882, ή βασίλισσα τής Μαδαγασκάρης είχε προβεί στην ίδια απαγόρευση, με τήν έξής δήλωσι: «Δέν μου επιτρέπεται νά εισαράξω φόρους από κανένα πράγμα πού εξευτελίζει και εξασχεϊώνει τόν λαό μου!».

— Πολλοί προσπάθησαν ν' αποδώσουν γραπτός τό...κελάδημα τού άηδονιού, περισσότερον όμως άπ'όλους έπέτυχεν ο Ρερμανός Μπαστίνα. 'Ιδου ένα... απόσπασμα τής αποδώσεώς του:

«Τιού, τιού, τιού, τιού
Σπειτιού, τοκοία
Τ'ιο, τίο, τίο, τίο, τίο
Κουοτιο, κουοτιο.
Τοκού, τοκούο, τοκούο
Τοί—ί, τοί—ί, τοί—ί, τοί—ί
Κοούροο, τιον, τοκούα, πιπιτικοούς! ♪!»

— 'Ο άνθρωπος περπατεί συνήθως με ταχύτητα τριών μιλίων τήν ώρα. Τό άλογο με ταχύτητα έξη μιλίων.'Η άκιμωχανή τού σιδηροδρόμου με 40 μιλίων.

— 'Η μεταξύ τής 'Αγγλιας και Γαλλίας διάρως τού Ντόβερ, εινε...300 πόδας κάτω από τήν επιφανεια τής γής!

— 'Ο μεταξύ Γερμανιας και 'Ιταλιας υόγιεος σιδηροδρομος τού Γκοτταρ, έχει μήκος 9 1/2 μιλίων, έκστισε περι τό ένάμιση δισεκατομμύριον σημερινών δραχμών, και έχειάσθησαν 10 χρόνια γιά νά κατασκευασθή και 5000 τόννοι δυναμιτιδος γιά νά διατηρηθή τό βουνό!

— Κι' ένα περίεργο φαινόμενο: 'Ο βόμβος τόν όποιον άκούμε όταν χώσουμε τό δάχτυλο στό άφτι μας, προφρχεται από τί νομίζετε; 'Από τήν κυκλοφορία τού αίματος πού μεταδίδεται ήχητικώς στην άκρη τού δακτύλου!...

~~~~~
σαν άλλος Σερξης, στην κορφή ενός λόφου, έξτός τού άγώνος, και έδινε εύκολως διαταγές χωρίς νά τόν μελή άν κάθε διαταγή τού έστιχιζε τό ύάναον σέ έκαιοντάδες όμοσθνης του. Κατά τίς 6 μ. μ. ο β μάραδισμός έλαψε έντελώς. "Όλα τα φρούρια είχαν γρημισθεί, 400 Αιγυπτιακά πυροβόλα ήταν κατεστραμένα 2000 Αιγυπτιοι σκοτωμένοι.

'Ο 'Αραμλής έμάχησε τότε τά λείψανα τού στρατού του και έγκατέλειπε τήν 'Αλεξάνδρεια, άνολουθόμενος από πολλούς ίθαγενείς. Τήν άλλη μέρα, τό πολεμικόν σκάφος «'Ελλάς» άπιβίβασε στην πόλι άγμα 120 'Ελλήνων ναυτών, οί όποιοι ένωθέντες με τό 'Αγγλικόν άγμα κατέλαβαν τά προξενία, έβρυσαν τίς πυραγιάς και άπεκατέστησαν τήν τάξι. 'Αποβατικόν στρατεύμα 35.000 άγγλων, υπό τόν στρατηγόν Ούέλσελει, έπροχώρησε μέχρι τού Τέλ-έλ-Κιμπιρ κατετο πωσε τόν 'Αραμλή και τόν συνέλαβε οίχμάλωτο. Τό Στρατοδικείο τόν κατέδικασε εις θάνατον άλλ' άμέσως μετά τήν άνάγνωσι τής άποφάσεως, έδιαβάσθη Κεδριβικόν διάταγμα μετατοπής τής ποινής σέ ισόβιο έξορία. 'Ο 'Αραμλής ώδηγήθη στη νήσο Κεϋλάν όπου έζησε πολλά έτη ματαρόμενος τούς 'Αγγλους και παρηγορούμενος με τή σκέψη ότι τά ίδια έπαθε και... ο Μέγας Ναπολέον!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ

Μία φορά κ' έναν καιρό ήτανε σ' ένα χωριό ένας χαρτοπαίχτης. 'Από μικρό παιδί έπαιζε τά χαρτιά. 'Ηθεθε καιρό και παντρεύτηκε, έκαμε και παιδιά, μα τά χαρτιά δέν τάπαυε.

'Ενα βράδυ, με τό σοφόρο, γύριζε σπίτι του από τόν καφενέ, ήτανε σαββατόβραδο κ' είχε παίξιμένη όλη τή δουλειμή τής ρδομαϊδος. Περπατούσε συλλογισμένος, με σκυμμένο τό κεφαλι. Τί διάβολο—δξ' από 'δω μέσα—νά πη στη γυναίκα του και στά παιδιά του, πού τόν άχαρτερούσαν νά τούς πη τίποτε νά φάνε.

'Αξαφνα τόν σταματάει ένας άνθρωπος. Καλησπέρα, τού λέει. —Καλώς τόν πατριώτη—Μου κάνεις μιιά χάρι;—'Α μπρω, μετά χαράς μου. Σε περικαλώ νά με πάρης άπόψε σπίτι σου, νά φάω και νά κοιμηθώ, γιατί ειμαι ξένος.—'Ελα πάμε.

Μπροστά ό χαρτοπαίχτης άπ'όπισο ο ξένος, τραβήξανε γιά τό σπίτι. 'Αμα φτάσανε άπ' έξω από τήν πόρτα, γυρίζει ο χαρτοπαίχτης και τί νά ιδη; Κονά στον ξένον άλλους δώδεκα. Σκύφτει σ'αυτί τού ξένου και τού λέει.—Ποιοί 'νε τούτοι;—Μή σέ μελεί, εινε δικοί μου άνθρωποι, τού ειπε ο ξένος.

—Καλά, ειπε μέσα του χαμογελώντας ο χαρτοπαίχτης, δε με μελεί, με νά ιδούμε τί θά μαυροσάει.

Βλέποντας ή γυναίκα τού χαρτοπαίχτη νά μπυνη τόσο νοματιζοι, τάχασε τί νά τούς βάλη νά φάνε, παναγία μου, πού δέν είχε τίποτ' άλλο από μισό καρβέλι φωμαί άπάνω στό ράφι!

—'Εννοια σου, κυρά, τής ειπε ο ξένος, σά νά κατάλαβε τή συλλογή τής, έννοια σου και μάς φτάνει τό μισοκάβρελο. Καθήστε νά φάμε.

Βίλανε τό σοφρά χάμου και καθήσανε γύρω οί ξένοι κ' οί άνθρωποι τού σπιτιού και χωρέσανε όλοι τους χωρίς ν' άκουμπή ο ένας στον άλλο. 'Υστερα πήρε ο ξένος τό μισοκάβρελο, τό εϋλόγησε, τώκοψε και τό μοίρασε. Φάγανε όλοι τους και χορτάσανε και περισσεψε κάμποσο φωμαί.

... Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ ...

'Η Γαλλίς ποιήτρια ΝΤΕΜΠΟΡΝΤ ΒΑΛΜΟΡ

'Ο χαρτοπαίχτης κ' ή γυναίκα του δέν έζωσαν τί νά πονε. Τούς φανότανε άπίστευτο, νά χοράσουν τόσο νοματιζοι με μισό φωμαί.—Μωρή ποιός νάν' αυτός; ειπε σ'αυτί τής γυναίκος του ο χαρτοπαίχτης.—Ειμαι ο Χριστός, ειπε ο ξένος, σάν νά κατάλαβε τ' ειπε τ' άντρώγονο.

'Αμέσως πέσανε και τόν προσυνηθαε. Οί δώδεκα σύντροφοί του ήτανε οί δωδεκα 'Αποστόλοι.

— Τώρα, πού έμαθες ποιός ειμαι, ειπε ο Χριστός, θελω νά σοϋ κάμω μιιά χάρι γιά τήν φιλοξενία πού μουκάμες. Λεγε τί θέλεις;—Νά κερδίσω πάντα στην πασέτα, ειπε ο χαρτοπαίχτης.—Καλά θά κερδίξης ειπε ο Χριστός κ' έγινε άφαντος με τούς 'Αποστόλους του.

Πράγματις από τότες ο χαρτοπαίχτης όλο κέρδιζε στην πασέτα. 'Απόχτησε βίος πολή, γίνηκε ο πρώτος οικοκυρός τού χωριού και όταν πέθανε, άφησε στά παιδιά του άμετρα στίμα και χωραφια.

'Ετσι ο Χριστός έπλήρωσε τό μισό καρβέλι τό φωμαί. Και όσο αυτή ή πληρωμή δέν ήτανε τίποτε μπροστά στην άλλα, πού τού φάγατε στον άλλον κόσμο. Γιατί τήν ώρα, πού βγήκε ή ψυχή τού χαρτοπαίχτη, ένας άγγελος, πού άχαρτερούσε κοντά στό πρσο; έβάλτο τόν σταμμενος από τό Χριστό, τήν πήρε νά τήν πάει στον Παράδεισο.

Στό δρόμο πού πήγαινε με τόν άγγελο, άπανταίνον τόν ο ξ α π ο ο δ ω και πήγαινε έναν άμαρτωλό στην κόλαση. Τόν ειχε τόν κακομοίρη όπισθάγκωνα δεμένο και τόν έσπρωχνε και τόν έδερνε άλύπητα. 'Ο χαρτοπαίχτης συμπόνεσε 'όν άτυχο άμαρτωλό και έκαμε νόημα τού ο ξ α π ο ο δ ω νά σταθη.'Ο ο ξ α π ο ο δ ω εστάθηκε και ο χαρτοπαίχτης τού ειπε.—Παίζουμαι τά χαρτιά!—Τί νά παίξουμε;—'Αν με κερδισης νά μου παίξεις τήν ψυχή, άν όμως σέ κερδίσω νά σοϋ πέρνω τον άμαρτωλό, πού πής στην κόλαση.

Τού ο ξ α π ο ο δ ω τόν άρεσε ή συμφωνία, διχως άλλο θά κέρδιζε τό χαρτοπαίχτη και έτσι άντις γιά μιιά ψυχή θά πήγαινε δυο στον άφέντη του τον 'Εωσφορό.

—Παίζουμε, ειπε. 'Ο χαρτοπαίχτης έβγαλε τήν τράπουλα—γιατί ειχε πεθάνει κρατώντας τήν—κι' όσο νά πη «άμη» κερδίζει τόν ο ξ α π ο ο δ ω και τού παίρνει τήν ψυχή τού άμαρτωλού.'Ο ο ξ α π ο ο δ ω χοροπήδησε από τή λύσσα του σά δαιμονιόμενος κ' έχαθη.

'Ο χαρτοπαίχτης άντάμια με τον άγγελο και τόν άμαρτωλό, έφτασε άπ' όξω από τήν πόρτα τής Παράδεισος. 'Εκει ήτανε ο Χριστός.

—Ποιός εινε τού λόγου του; ρώτησε.—Εινε φίλος μου, ειπε ο χαρτοπαίχτης.

—Στήν Παράδεισο δε χορεί, ειπε ο Χριστός με άυστηρότητα. 'Εγώ οένα νουαχα προσκάλεσα.

—Και γ'ω άφέντη μου Χριστέ, ειπε ο χαρτοπαίχτης, τήν άφεντία σου μονάχα προσκάλεσα στό σπίτι μου, και μούφερες άλλους δώδεκα.

'Ο Χριστός έσυλλογιστηκε λίγο, ειδη πως ο χαρτοπαίχτης ειχε δίκη, χαμογέλασε και ειπε:—'Ελα, περάστε κ' οί δύο μέσα.

'Ανεμος